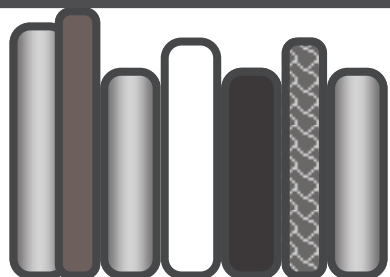
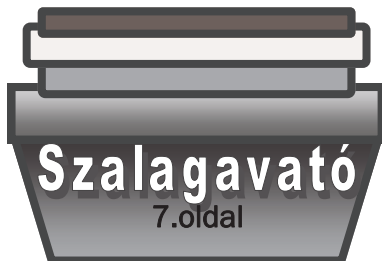

BOLYGAT

A vakság
22. oldal

Emberkert
15. oldal

Miért fontos az nyelvtudás?
14. oldal

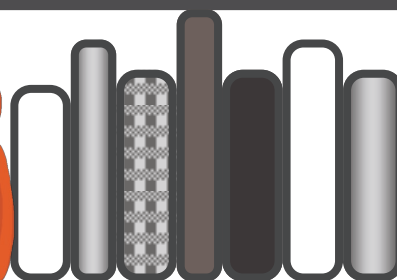
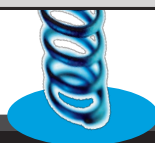

**SZALLÍTÁST és
CIRKUSZT a népeknek!**
17. o.

**Akik sosem mennek ki
a divatból! ...**
19. oldal

Game over a fantáziának
18. oldal

Szeredicsom
6. oldal

Oklevél
Földrajz- és történelem
munkaközösségünk számára
2-3-4. oldal

TANÁRSZEMLE

Földrajz- és történelem munkaközösség

Ebben a rovatban sorra vesszük iskolánk munkaközösségeit. Tanáraink nyilatkoznak a módszereikről, tapasztalataikról és motivációikról.

Hatan tanítunk történelmet: Bajdik-Sebestyén Ágnes, Emilio Bohórquez Rodriguez, Búti Csaba, Dani Erika, Harkai Hajnalka, Juhász Ágnes, és négyen földrajzot: Emilio Bohórquez Rodriguez, Harkai Hajnalka, Kothenczné Kemény Éva és Nényei Zita. Munkaközösségünk tagja az igazgatóhelyettesi feladatot ellátó Huberné Fekete Elvira is.

Az alábbiakban a munkaközösség tagjai beszélnek munkájukról, pedagógiai törekvéseikről, bolyais kötődéseikről.

Harkai Hajnalka

1987 óta, a Bolyai elindulása óta dolgozom az iskolában, tehát én is egyike vagyok az „iskolaalapítók” fogatkozó csapatának. A Bolyaihoz erős érzelmi szálak kötnek, csakúgy, mint tanított tárgyaimhoz, a történelemhez, a földrajzhoz és társadalomismerethez. Az egykor diákként választott tantárgyak iránti érdeklődésem máig sem csillapult, s ebben a tanulók részéről megnyilvánuló figyelemnek óriási szerepe van.

Szeretek együtt gondolkodni és tevékenykedni a gyerekekkel a tanórákon és azokon kívül is. Nagyon élvezem, ha egy-egy tehetséges diákkal tanulmányi versenyre készülhetek, különösen, ha a végén együtt élhetjük meg a befektetett munka sikerét is. Tanítványaim pozitív visszajelzései alapján erősen hiszek a személyes élményszerzés hatékonyságában és marandóságában. Ezért szervezek a diákok számára tanulmányi kirándulásokat, múzeumi programokat, mozilátogatásokat, s ezért bízok rájuk feladatokat iskolai ünnepeken, megemlékezéseken előkészítéskor, kivitelezéskor. De termé-

szetesen a legfontosabb feladatnak a tanulók eredményes érettségi és felvételi felkészítését kell tartanom, s nagy örömet jelent számomra, hogy ezen a területen is sikerült eddig helytállnom, hisz tanári pályám során megszámlálhatatlanul sok diák tanult tovább a történelemre, illetve a földrajz tantárgyra alapozva, s lett jogász, gazdasági, pénzügyi, kereskedelmi, idegenforgalmi szakember vagy éppen geológus.

A tanítás mellett munkaközösség-vezető is vagyok tanártársaim bizalmából. Szívesen végzem ezt a munkát is, mert csupa jól felkészült, a pedagógusi munka iránt elkötelezett kolléga vesz körül, akik közül többekkel évtizedes munkakapcsolat köt össze. Valamennyien erősen hiszünk szaktanári munkánk fontosságában, hisz tudjuk: nem csak a sikeres érettségire készítjük fel a diákokat. Tisztában vagyunk azzal a felelősséggel, hogy a múlttól és jelenről való sokoldalú, árnyalt elemzés révén hozzájárulunk diákjaink világlátásának, gondolkodásának alakulásához is. Úgy vélem, munkaközösségünk sokrétű és színvonalas tevékenysége nagymértékben hozzájárul a Bolyai János Gimnáziumban folyó eredményes oktató-nevelő munkához, ezáltal a tanulók bolyais kötődéseinek erősítéséhez, s az iskola arculatának formálásához.

Huberné Fekete Elvira

1988-ban végeztem a szegedi József Attila Tudományegyetem német-történelem szakán. Még ebben az évben kerültem ebbe a város szélére fekvő, akkor még szinte ismeretlen gimnáziumba, és azóta is itt tanítok. Négy osztályt búcsúztattam, az ötödiktől, bár csak két évig lehettem osztályfőnökük, májusban veszek búcsút. Nehéz helyzetben vagyok, ha a történelem munkaközösség tagjaként szólítanak meg, hisz elsősorban németet taní-

tottam, tanítok a mai napig. A történelmi korok szépségeit, nehézségeit, szinte csak saját osztályaimban próbáltam átadni, remélhetőleg sikerrel.

Az évek során igyekeztem részt venni a különböző ünnepek, versenyek szervezésében, lebonyolításában. Sok-sok felejthetetlen kirándulás részese, szervezője voltam, ahol igyekeztem mindig rávilágítani a történelmi összefüggésekre, mesélni a látnivalókról a kor eseményeit is beleszőve. Nem tudom, máshol milyen az iskolai élet, de én itt nagyon megtaláltam a helyem. Számomra nem csak a tanítás, a nevelés, de a hagyományok megteremtése is fontos szerepet játszott/játszik. Különösen lényeges számomra a diákokhoz fűződő kapcsolat. Szeretem megélni örömeiket, és ha kéri, igyekszem segíteni őket problémáik megoldásában.

Dani Erika

1985-1990-ig a szegedi József Attila Tudományegyetem történelem-latin szakán tanultam. Pályakezdként mindjárt a Bolyai János Gimnáziumban találtam munkát, s az 1990/91-es tanévtől dolgozom az iskolában. 2007-ig mindkét tárgyat tanítottam. Akkor azonban a latinoktatás – érdeklődés hiányában – sajnos megszűnt iskolánkban.

A történelemoktatás hatalmas változáson ment át az alatt a huszonekét év alatt, amióta a gimnáziumban dolgozom. A rendszerváltás évében meghatározó élmény volt számomra, hogy szabadon volt a tanári kar nagy része dinamikus, lelkes és gyerekbarát.

taníthatom azokat a történelmi eseményeket, tényeket, amelyeket a Kádár-rendszerben meghamisítottak vagy elhallgattak. Ezt az élményt erősítette, hogy egy új, akkor még csak két tanéve működő iskolában taníthattam, ahol már érvényesült ez a szabadabb, nyitottabb szellem az iskola mindennapjaiban. Fialat is, dinamikus, lelkes és gyerekbarát.

Megváltozott időközben a történelem tantárgy követelményrendszere, ennek megfelelően új tankönyvek jelentek meg, és teljesen átalakult a történelem érettségi vizsga is. Ezt a sok feladatot sikerrel oldottuk meg kollégáimmal, akikkel hosszú évek óta együtt dolgozunk.

Örülök, hogy a tanulmányi versenyeken és a továbbtanulásban sikeresek voltak a tanítványaim, büszke vagyok arra, hogy történelemtanár is van közöttük. A történelemtanításban legfőbb célom azt elérni, hogy tanítványaim merjenek és tudjanak kritikusán, árnyaltan gondolkodni, kérdéseket megfogalmazni a történelmi eseményekkel kapcsolatban, s természetesen következtetéseket levonni, a lehetséges válaszokat megtalálni.

Búti Csaba

Az egyetem elvégzése után, 1994-ben kerültem a Bolyaiba, és azóta is ez a munkahelyem. A magyar és a történelem szakom mellé metanközben megszereztem a szociológia szakos végzettséget is, amelyet a társadalomismeret és az emberismeret tárgyak tanítása során tudom használni – ezeket a tantárgyakat annak ellenére nagyon hasznosnak tartom, hogy nem érettségi tárgyak. Az irodalom órákon arra igyekszem a hangsúlyt fektetni, hogy a diákok sokat olvassanak, illetve, hogy tudjanak egyéni véleményeket, műértelmezéseket megfogalmazni. A történelem órákon próbálok kiemelni a különböző anyagrészek és különböző humán tárgyak, művészeti ágak közötti kapcsolatokat, vala-

mint fontosnak tartom, hogy a diákok ismerjék a történelmi események, folyamatok máig ható következményeit.

Szívesen szerveztem mindig is tanórákon kívüli programokat (kirándulások, túrák, filmvetítések, karácsonyi műsorok, színházi előadások), ha úgy láttam, hogy a diákok ezekre fogékonyak.

A Bolyait jó iskolának tartom, örülök, hogy itt taníthatok, az évek alatt sok meghatározó élményben volt részem: a közös karácsonyi éneklésektől a bolyais évfordulós kosármecsekig sok eseményre emlékszem szívesen.

Kothenczné Kemény Éva

A Bolyai kapuját még Kemény Évaként léptem át először 1991-ben aggódó kisdiaikként. Aztán túléltem a gólyabált, az első feleléseket, megpróbáltatásokat, sportversenyeket, szavалásokot, közben pedig leginkább: szerettem bolyaisnak lenni. A szalagavatót még élvezték diákként, de elkezdünk félni az érettségítől. Ami elérkezett, ahogy kell, és elbúcsúztam az iskolámtól, – ahogy akkor gondoltam – örökre. Mint egy átlagos kamasz, én sem terveztem hosszú távra. Egyetem, majd utána jön minden a maga rendje szerint. És jött. Diploma után egy olyan gimnáziumban (Kiskunfélegyházi Móra Gimnázium) sikerült elhelyezkednem, ahol, kisváros lévén, mindenki valakinek a valakije volt a tantestületben, vagy legalább abban az iskolában végzett. Kicsit kívülállónak éreztem magam. Akkor el sem tudtam képzelni, milyen tanítványból egyszer csak tanárrá válni egy iskolában. Ma már tudom. 2004-ban visszakerültem az alma materbe. Ez az én iskolám, ahová jó volt visszatérni a katedra másik oldalára is. Azóta kisebb megszakítással (2 gyermek elindítása élete útján) itt dolgozom, biológiát és földrajzot tanítok. Ha időm engedi, tanulmányi kirándulásra viszem az érdeklődő-

ket, hogy testközelből is meg tapasztalhassák természeti környezetünk csodáit. Emellett az idén újra osztályfőnök lettem. És továbbra is szeretek bolyais lenni.

Bajdik-Sebestyén Ágnes

2005 szeptemberében kezdtem tanítani a Bolyai János Gimnáziumban. Ekkor már három éves debreceni tanítási gyakorlat állt a hátam mögött, de mégis minden újnak tűnt a gimnázium falai között. Újnak hatott, főleg, mert a történelem munkaközösség itt nagyon sokat vállal az iskolai élet feladataiból, és ehhez bizony fel kellett nőni. A történelem tanítása mellett – lévén, hogy a második diplomámat politológia szakon szereztem – jogosítványt kaptam a társadalomismeret és filozófia tárgyak oktatásához. A filozófia gondozása jelentett nagyobb kihívást, ezért már az első évben igyekeztem egy eszmetörténeti összefoglalót szerkeszteni, ami azóta is vonalát adja e tárgy oktatásának. A történelem tanításában számomra az emelt szintű követelményrendszer elmélyítése volt a legfontosabb, különösen azért, mert a történelem érettségi előkészítők nagyon népszerűek, és nálunk a többi gimnázium viszonylatában is mindig sok diák választja ezt a tárgyat emelt szinten. Külön érdemnek élem meg nemcsak a százalékban kifejezhető sikereket, hanem azt is, hogy a középszinten érettségizettek is mindig kedvenc tárgyük között tartják számon a történelmet.

2005 óta, a spanyol-magyar két tanítási nyelvű képzés beindulása következtében spanyol nyelven is tanítunk iskolánkban történelmet és földrajzot. Ebben a munkában három kolléga vesz részt.

Juhász Ágnes

Kihívás volt pályakezdként a magyar történelem spanyol nyelven való oktatása, amelyhez sok segítséget kaptam a kollégáktól. Nagyon érdekes és értékes tapasztalat, mert különösen izgalmas látni a spanyol és a magyar történelem-szemlélet közötti különbségeket. Középiskolai tanári pályámat egyébként 2009 szeptemberében kezdtem meg a Bolyaiban, miután a Szegedi Tudományegyetem történelem szakán diplomáztam, majd a spanyol szakot is elvégeztem, párhuzamosan a SZTE Történelemtudományi Doktori Iskola három éves állami ösztöndíjas képzésével, amelynek során tanítási tapasztalatra is szert tettem.

Nényei Zita

Rengeteg többletmunkával jár egy tantárgy idegen nyelven való tanítása, de a sikerek kárpótolnak mindezért. Harmadik éve tanítok spanyol nyelven földrajzot. Spanyolországi tankönyvek alapján saját jegyzeteket készítettünk, amelyek mára praktikus tankönyvekké váltak. A nehezebb részeket természetesen magyarul is elmagyarázzuk.

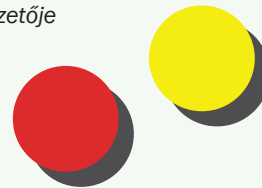
Emilio Bohórquez Rodriguez*lektor*

A társadalomtudományok oktatása, a földrajz és a történelemé is, számomra rendkívüli öröm, mivel a tanulók nagyon érdeklődők és szép teljesítményt érnek el a két

tannyelvű képzés elindulásától kezdve. A Spanyol Oktatási Minisztériummal való együttműködésnek köszönhetően gazdag könyvtári állománnyal rendelkezünk, például minden tanuló számára hozzáférhető a Demos c. történelem tankönyv és különböző témájú irodalmi művek széles skálája. Szeretném kifejezni örömet, hogy ebben az országban kezdhettem el tanári pályámat és sokszínű tapasztalatra tehettem szert.

Harkai Hajnalka

a történelem-földrajz munkaközösség vezetője

Ciráda

Iskolánk 25 éves évfordulójának keretében, a Bolyai-napok alkalmával idén is tartottak Zengő aula koncertet. Decemberben a Ciráda zenekart láttuk vendégül, és egy újmódi népzenei stílussal ismerkedhettünk meg. Nem tudom, ki mennyire kedveli a zenei formában terjedő néphagyományt, de én eddig nem igazán ismertem és nem is kedveltem különösebben. Azonban ezt az alkalmat élveztem. Zeneileg nem az én világom, mégis úgy éreztem közelebb hozzák vele a magyar népzene, a magyar népdalokat. A mi generációnktól a gyökerekhez, a magyarsághoz való ragaszkodás már távolabb áll, mint mondjuk a nagyszüleinktől. De szerin-

tem azzal, hogy a dalokat átalkítják modernebbre és popzenei alapokra helyezik, mindenképp befogadhatóbbá teszik a közönség számára. Az, hogy gitár és modern processzoros hangszerek is voltak a produkcióban, szintén sokkal élvezetesebbé tették az előadást. Nekem személy szerint tetszett, hogy minket – a közönséget – is belevontak játékos módon. A koncertet megelőzően körbenézve látni lehetett, hogy a diákok és a tanárok is kétkedéssel fogadják őket és a zenéjüket. Persze volt, akinek nem nyerte el végül a tetszését, és végig távolságtartóan hallgatta a zenét, de a nyitottabbak úgy voltak vele, hogy ha nem is kifejezetten

szeretik, azért egy egyórás koncertet végig tudnak hallgatni, és ha még megpróbálják élvezni is, azzal nem veszítenek vele semmit. Aznap találtam is a Facebookon ezzel kapcsolatos posztokat, zeneajánlásokat azok köréből, akiknek elnyerte a tetszését. Summa summarum találkoztam a folklór zenével, és bennem kellemes élményeket hagyott. Nem csak a kedvenceinket lehet hallgatnunk, hanem mint mindenben, a zenében is kell a változatosság.

Kecskés Fanni 10.B

Elképzeltem

1956 PONT OKTÓBER

A szabadságnak ára van,
hiányra mérik
nem kilóra.
Egy igazság van a földön,
mi szerint mindennek megvan az adója.

Nem tudhatom mi volt akkor
nekem csak mesélik,
hogy a zsibbasztó
gőrcsökbe állt fájdalom
úgy sokasodott,
akár az árnyak
a pest-budai domboldalokon.

Hogy a „ne szólj szám” vérpadjár
kényszerített emberek
vállalt a vállnak, szemet a szemnek
vetve egy percre
összeálltak,
s a világhomályban
meggyújtottak egy fényjelet.

Hogy a hamis ígéretek
és sokévnnyi elnyomás helyett
együtt kiáltsák: kell a szabadság!
A szabadság kell!
mert máskülönben
a fény felé törve utat megfűlünk mi is az
ablakrésben,
mint a legyek.

Csak mesélik már, hogy
Pesten úgy átjárt a fájdalom,
mint lázas betegen a hideglelés.
Hogy a békés tüntetők szeme közé
úgy fúródtak a repeszek,
mint lüktető vénába a kés.
S hogy torzult jajjá az emberi beszéd.

Csak mesélnék már a forradalomról.
Csak olvasni lehet a ráncos arcról
a félévszázados történetet,
ogy ők tettek ellene!

(Lezárás)

Ők a Parlamenthez tiltakozni,
-mi kukákat rugdosni megyünk.
Ők fegyvert vettek vállukra,
- mi sírjukra virágot teszünk
Ők 16 ponttal megelégedtek volna,
- mi a 16 gigabájtban fuldokolva
halunk meg.
Ők egymás mellett,
mi a másikat kigáncsolva érünk majd a
célba,
vagy nem érünk.
Előttünk a példa, vállunkon a jelen.
Vesződj a semmiért, vagy légy jelen.

Interjú Budavári Viktóriával annak kapcsán, hogy díjat nyert a gimnázium történelem munkaközössége által kiírt 56-os pályázaton.

Mit jelent neked 1956?

1956 számomra sosem csak egy kötelezően megtanulandó évszám volt. Talán amikor nyolcadikban megnéztük a Szabadság, szerelem című filmet, utána kezdett el jobban foglalkoztatni a téma. Azóta szép számú korabeli fényképgyűjteményem, családi és idegenektől származó élménybeszámoló van a laptopomon.

Változtatott-e a pályámú megírása a szemléleteden?

A nem is remélt, nagyszámú pozitív visszajelzés nagyon motivált. Be is fejeztem ennek hatására néhány félbehagyott munkámat, és beadtam őket különböző irodalmi pályázatokra, amelyek éppen elbírálás alatt vannak.

Mióta írsz novellákat?

Őszintén... nem emlékszem. Mióta megtanultam írni, mindig lejegyeztem valamit. Naplót írtam évekig, most blogot vezetek.

Fontosnak tartom leírni és kiírni pillanatnyi érzéseimet, gondolataimat, benyomásaimat, hiszen később ezek adnak ihletet. Az első novellám egy vagy két éve készülhetett el, azóta többször átdolgoztam, viszont jó néhány mű már még befejezésre.

Milyen jövőbeli terveid vannak?

Egyenruhás szakmák érdekelnek, a Nemzeti Közsolgálati Egyetem rendészeti szakirányai felé vettem az irányt, viszont stewardess is szeretnék lenni egyszer, sőt az írással is szeretnék foglalkozni a jövőben.

Ez már az 5. tanév, amit a Bolyaiban töltesz. Mit üzensz az ifjú nemzedéknek, akik nemrég kezdték a sulit?

Csak annyit, hogy soha ne adják fel. Keserédes volt az elmúlt négy és fél évem a Bolyaiban, de ha tehetném, újra ide adnám be a jelentkezésem. Tudom, hogy azok, akiknek még évek vannak hátra, nem mindig így gondolják, de higgyék el, hogy jól döntöttek, amikor bolyaisok lettek. Legyenek erre nagyon büszkéek, én itt váltam azzá, aki most vagyok.

Egy élet két felvonásban

Szeredicsom

Idén ünnepeltük az iskola 25 éves fennállását, s ez alkalomból rendhagyó előadást tartottak iskolánk színészhetségei. Októberben és a novemberi ráadás során bemutatták tehetségüket a Szeredicsom című musicalben, ami óriási sikert aratott városszerte. Aki lemaradt, az bánhatja, de itt olvashat egy kis étvágygerjesztőt!

Ha több ember kénytelen összedolgozni valamilyen közös cél elérése érdekében, akaratlanul is közelebb kell, hogy kerüljenek egymáshoz a közös munka során, hogy valóban sikeresek tudjanak lenni. Velünk sem volt ez másként, akik részt vettünk a Bolyai fennállásának 25. évfordulója alkalmából színpadra állított musicalben.

A legelső találkozásra a szereplőválogatáson került sor, amikor egymást még félénken méregetve eszünkbe sem jutott, hogy esetleg oda kellene menni a másikhoz, hiszen ő valószínűleg ugyanúgy izgul, mint mi magunk. Amint lassan kikristályosodott a véglegesnek tűnő szereplőgárda, elkezdődtek a próbák is, ahol már kénytelenek voltunk megismerkedni egymással. Ahogy egyre inkább belelendültünk a munkába, a dalok és jelenetek megtanulásába, a megfelelő karakterek megformálásába, egyre könnyebbé vált mindannyiunk számára barátként, nem pedig „munkatársként” tekinteni egymásra.

Igazán összetartó csapattá azonban csak az igazi megmérettetések, a különböző fellépések során váltunk. Minden szereplés előtt aggódva kapaszkodtunk össze és erősítettük egymást, hiszen csak egymásra hagyatkozhattunk, bármiről volt is szó. Amikor pedig kezdett valóban összeállni a darab és egyre jobban élveztük mi is a próbákat és egymás társaságát, már nem csak a délutáni közös munka hozott össze

bennünket. Napközben a folyosón is keresni kezdtük egymást, már csak arra at utolsó öt percre is, ami még a szünetből megmaradt.

Megnyugtató volt a tudat, hogy az iskola valamelyik részén biztosan találunk valakit, akit kereshetünk, ha baj van.

Néhány héttel a premier előtt már szinte az egész iskolában tudtak rólunk, a musicalről, a közösségünkről. Biztos vagyok benne, hogy nemcsak a vértizasztó próbáknak és a sok végigpróbált hétvégének, hanem elsősorban az összetartásunknak köszönhető, hogy ekkora sikert arattunk. Hiszen nem lett volna ilyen élvezhető az előadásunk, ha mi magunk nem élvezük ennyire a játékot, egymás társaságát, az együtt töltött időt.

Az utolsó előadás óta eltelt idő pedig csak még jobban megszépítette az együtt töltött délutánokat, szerepléseket. Mindannyian keressük egymást már az iskolán kívül is, közös programokat szervezünk, közösen ünnepeljük meg a születésnapokat, a kisebb-nagyobb sikereket. Olyan életre szóló barátságok köttettek ez alatt a bő másfél év alatt, melyek azóta is egyre csak erősödnek, bizonyítva ezzel azt, hogy nem csak a kötelesség tarthat össze egy csapatot. Mi mindenesetre végtelenül büszkék vagyunk magunkra, és nemcsak az előadás sikere miatt, hanem legfőképpen azért, hogy sokszínűségünk és különbözőségeink ellenére ilyen megbonthatatlan, a végtelig összetartó csapattá formálódunk, miközben valami igazán hasznosat és értékeset alkottunk.

Nagy Diána 12.E

Egy kis kék szalag

Szalagavató

Mindig mondogatjuk, milyen hosszú is ez a négy, nekünk öt év itt a Bolyaiban. Mégis, évkezdett óta egyáltalán nem éreztem, hogy végzős lennék. Olyan átlagosnak tűnt minden, hiába kezdték el mondogatni a tanárok, hogy lassan ismételni kéne, meg tartuk észben az érettségit, csak vállalt vontuk, hogy ráérünk arra még.

Aztán mikor ott álltunk a sorban, a pódium előtt, és a hangszórókból az az iszonyatos, ünnepélyes zene szólt, körülöttünk kattogtak a fényképezőgépek, és már majd leszakadt a lábunk a magas sarkúban való álldogálástól, akkor rájöttem, milyen végzősnek lenni. Rettentő furcsa volt azt látni, hogy néhány osztálytársam egyenruháján már ott virít a szalag – A SZALAG, nagybetűvel –, míg engem csak néhány lépés választ el tőle.

Nosztaglia, nos, az már megvolt reggel, mikor bemutattuk az osztályvideókat. Főleg a 12.A kisfilmjénél éreztem, mikor a „műsorvezetők” bejelentették, hogy idén melyik osztály esett ki a... versenyből? Igen, mosolygunk rajta, pedig végül is ez a búcsú első állomása. Nemsokára leadjuk a jelentkezési lapokat, túl leszünk néhány kísérettségin, utána szépen elballagunk, majd pedig tényleg leérettségizünk. Remélhetőleg.

Azt hiszem, nem tudom igazán értékelni ezt az utolsó évet, míg túl nem leszek rajta. Hajlamosak vagyunk csak a rossz oldalát meglátni a dolgoknak, és ez az időszak pont egy olyan: mindenki egyszerre vár el tőlünk mindent, de közben ezt is és azt is szeretnénk még csinálni, és valahogy, ha csak egy kicsit is pihenünk, az idő elmegy, elszalad. Habár most még nem érezzük, azért néhány hónapon belül kellene még majd ezek a mostani, lassan múló percek. Na, végül csak nosztalgiazásba megy át ez az egész, pedig nem annak szántam!

Igazából csak azt akartam leírni, miccsoda élmény volt a szalagavató! Na jó, a nézőknek valószínűleg unalmas volt az első fele, a szalagtűzés, hiszen százakárhány tanuló végignézni, azt az egyet keresvén, akit ismernek, valószínűleg nem nagy öröm; de a tudat, hogy felnőtt a gyerek...

Utána volt egy kis vacsi, koccintás meg jó sok ember – főleg jó sok ember –, és aztán... aztán jött az igazi látványosság. Mert, gondolom, a szalagavató főprogram-pontja mindenki számára a tánc volt. Igaz, már az előző nap, a főpróbán is bemutatuk, a nagy előadás azonban minden kétséget kizáróan az aznap esti volt. Nem hiszem, hogy ecsetelnem kellene, mennyire izgultunk, bár azt hiszem, főlőslegesen, hisz mind a keringő, mind a báli tánc nagy sikert aratott.

Majdnem két hónapot készültünk rá, és rengeteg munkánk volt benne. Persze itt is a rossz oldalt láttuk meg először: hogy negyed nyolcig kell maradnunk hétfőn vagy szerdánként, meg a ruhagondok (most egyértelműen nem a fiúk frakkjaira gondolkodok)... Aztán ahogy közeledtünk az utolsó alkalmakhoz, sajnálni kezdtük, hogy vége lesz. Mert végül is olyan jól éreztük magunkat a próbákon is, meg annyira megszoktuk már, hogy együtt töltjük a délutánt, ki tanul, ki a tippmix-eredményeket ellenőrzi...

De hát, ennek is vége. Igazából örülök is neki egy kicsit, mert a készülődés sok macerával járt. Mindezek ellenére csak azt tudom mondani, hogy megérte. Valakinek azért, mert csilloghatott egész este, valakinek azért, mert végre véget ért a többhetes huzavona, valakinek pedig azért, mert egy kicsit megértette, hogy ez itt az utolsó éve a Bolyaiban.

Rigó Szilvia 13.S

Ha elmúlik karácsony

Szomorú tapasztalataim szerint nem csak, hogy halványabban ég, de egyenesen haldoklásnak indul. Ahogy az ünnepek lezajlása után az utcai árusok elkezdnek a bódéjuk körül összetakarítani maguk után, eltüntetve minden nyomot, mely a karácsonyra utalna, mintha az emberek lelkének díszbe öltöztettségét is elsöpörnék az utolsó morzsa mézeskaláccsal együtt.

A karácsony a szeretet ünnepe. Hosszú, lázas készülődéssel teli hetek készítik elő az eljövetelet, melyek során az ajándékok elkészítése és gondos elrejtése, az ünnepi ebéd és a rokonlátogatások pontos megtervezése mellett a legnagyobb szerepet a lelkünk előkészítése kapja. Jócselekedetekkel, lelkiismeretvizsgálattal és az egymásra való odafigyelés készségének fejlesztésével igyekszünk felkészíteni szívünket arra a csodára, mely Szentestére érlelődik meg mindannyiunkban.

Nem véletlen tehát, hogy december utolsó heteiben az egész világ békésebbnek, elfogadhatóbbnak, szerethetőbbnek látszik. Sokkal könnyebb szeretni és szeretve lenni, amikor minden a szeretet fontosságáról, lételem-mivoltáról szól. Ilyenkor nem esik nehezünkre megköszönni a boltban az eladó kedvességét, mosollyal viszonzni a főnök csipkelődését vagy a szakadó esőben morgás nélkül párunk után vinni az otthon felejtett esernyőjét.

Hiszen ez lenne a lényege az ünnepnek; hogy megérkezve megkoronázza a hosszú várakozást, készülődést.

Amint azonban véget ér a rokonlátogatások végeleáthatatlan sora, és az utolsó szelet bejglit is eltakarítottuk a konyhából, mindezen előbb leírtak egy csapásra érvényüket veszítik, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Újra a hétköznapok szürkeségében tengődő rabszolgák vagyunk, amikor már semmi sem ösztökél kedvességre, előzékenységre, emberségre. Ez lenne az ünnep velejárója? Nem kellene tanulnunk a hibáinkból, levonni a tanulságot az elmúlt hetek alatt tapasztaltakból? Nekünk, a hétköznapok embereinek kellene végre felismernünk és belátnunk, hogy a karácsony valódi csodája, a szeretet nélkül csak a saját életünket keserítjük meg, és tesszük ezzel még elviselhetetlenebbé a magunk számára is ezt a már önmagában is elég embertelen világot. Ez karácsony üzenete mindannyiunk számára. Hogy tudjunk szeretni és szeretve lenni, elfogadni és adni. Időt, pénzt, energiát, odafigyelést, vagy amire éppen szükség van. De elsősorban szeretetet. Mert ez az egyetlen, ami előbbre visz, elfogad és kiségit. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. Nekünk kell gondoskodnunk arról, hogy soha el ne múljon.

Nagy Diána 12.D

EZ
történt
2012-ben

Január

1. Hatályba lépett Magyarország új alaptörvénye

2. Schmitt Pál a Parlamentben bejelentette lemondását.

4. Diáknap volt az iskolánkban, melynek során a győztes EKG párt szolgáltatta a programokat. A nap folyamán megfordult iskolánkban Talmácsi Gábor és Szeleczi Dávid is.

19-21. Bolyais iskolák XI. találkozója iskolánkban. Vendégeink Budapestről, Ócsáról, Salgótarjánból, Szombathelyről, Mosonmagyaróvárról, Zentáról, Aknaszlatináról és Marosvásárhelyről érkeztek.

29. Vilmos herceg és Kate Middleton esküvője.

Április

Május

2. Az országgyűlés Áder Jánost választotta köztársasági elnökké.

4. Ballagás.

21. Történelemverseny a 9. évfolyamosok számára.

26. Eurovíziós dalfesztivál Bakuból: hazánkat a Compact Disco képviselte Sound of our hearts című számukkal, mellyel a 24. helyet érték el. A győztes dal a svéd Loreen szájából hangzott el, melynek címe Euphoria volt.

Június

8- (Július) 1. Labdarúgó Európa Bajnokság Lengyelországban és Ukrajnában, a győztes a címvédő Spanyolország lett.

23. Tanévzáró ünnepség.

Július

1. Ciprus vette át az EU soros elnökségét Dániától.

27-(augusztus) 12. XXX. Nyári Olimpiai Játékok, a magyar csapat 8 arannyal, 4 ezüzzel és 6 bronzal tért haza.

6. Német nyelvi versenyt tartottunk az általános iskolák 8. osztályos tanulói számára, Barack Obamát újraválasztották, így még mindig ő az USA első embere.

12. Nyílt napot tartottunk az általános iskolák 8. osztályos tanítványainak

November

Október

8-12. A spanyol nyelv hete.

12. Gólyabál.

19. 1956.október 23-ra emlékezünk: „Az én 56-om” című pályázat eredményhirdetése: Az elképzelt élet című film levetítése, melyet Budavári Viktória novellája alapján Dominek Márk készített.

26. A Szeredicsom című musical előadás iskolánk 25. évfordulójának alkalmából.

29-30-31. Krakkó Auschwitz kirándulás Harkai Hajnalka tanárnő és Dani Erika tanárnő vezetésével megnéztük Krakkó nevezetességeit, illetve a közeli wielickai sóbányát, ellátogattunk Auschwitzba és Birkenaubába végül látogatást tettünk Árva várában.

12. Bolyai-napok megnyitója, negyedévszázados iskolánk ünneplése.

13. Zengő aula koncert a Bolyai-napok keretében (Ciráda együttes).

14. „Csak a szél” című film vetítése az Otthon moziban a 12. évfolyamosok számára Dr. Rigó Róbert történész-szociológus, főiskolai docens, a Kecskeméti Főiskola általános rektorhelyettesének közreműködésével. Idegen nyelvű előadás, Dr. Philip Rawlinson egyetemi kandidátus előadásában, témája: The Great Financial Crisis. Előadás a bolognai folyamatról (Dr. Berta Tibor tanszékvezető egyetemi docens közreműködésével). Fél év Afganisztánban: élménybeszámoló Szabó Csabától. A szalagavató főpróbája.

15. A szalagavatós műsorok levetítése, majd különböző programok a Bolyai-napok keretében (tanulmányi séták a Planetáriumba, a Katona József Emlékházba és a Katona József Színházba, iskolánkba látogatott a Leskowsky hangszergyűjtemény előadója). Szalagavató bál.

18. Angol és amerikai sütik vására.

19-20. Bolyai Kupa.

20. Kiskarácsony mindenáron: Karácsonyi műsor a 11.B előadásában, Búti Csaba tanár úr rendezésében.

21. Elmaradt a világvége. :)

December

Mit várok a 2013-as évtől?

Meglehetősen sok mindent: szívárványt, kandírozott narancsot és puhaszőrű plüssmackót. Több szabadidőt, nyugalmat, kitartást, pihenést, életerőt. De a legjobban talán egy kis változást az emberekben... egy cseppnyivel több nevetést, mókát, boldogságot. Kicsivel több megértést, elfogadást, tiszteletet. Több átbeszélgetett órát, megvigasztalt kisgyermeket, kisegített szomszédot, meghallgatott öregembert. Akarjunk kicsit jobban változtatni azon, ami elromlott...

Nagy Dia 12.E

2013...nekünk, végzősöknak a lehető legnehezebb év... Már a 13-as szám is baljós ránk nézve. Az egyetlen kívánságom az, hogy felvegyenek az egyetemre és jövő szeptemberben már gólyaként élhessem át az egyetem minden csodáját. De addig még sok víz lefolyik a Dunán. Remélem, hogy jól sikerül az érettségi vizsgám és jól választok iskolát. Ez úton kívánok minden végzősnek sok sikert az érettségire és az életre!

Máthé Izabella 12.B

Ím, eljött egy új év. Ilyenkor mindenki megfogad valamit. Többnyire 10 kilóval kevesebbek, 2 nyelvvizsgával többek szeretnék lenni az elkövetkező évben. Van, akinek mindez sikerül, és vannak olyanok is, akik már a szilveszteri koccintás után elfelejtik a fogadalmukat. Szeretünk álmodozni.

Kérhetném, hogy ezentúl essen rágógumi-eső keddenként, kérhetném, hogy legyen egy varázstollam, ami megírja helyettem a dolgozataimat, vagy, hogy vegyék le a tököfzeléket a menza étlapjáról. Ám ennél nagyravágyóbb vagyok. Azt kívánom, még ha érzelgős is, hogy legyen mindenki boldogabb a 2013-as évben. Látogasson el hozzánk minél gyakrabban a Jótündér vagy a Tündérkeresztanya, akárhogy is hívják. Fogjunk ki minél több aranyhalat, lássunk kéményseprőket, és fulladjunk meg a valóra vált kívánságaink áradatában. Bízom benne, hogy 2013-ban semmi sem lesz lehetetlen.

Ui.: és kiderülhetne végre, hogy ki Ted felesége a HIMYM-ben

Danka Bianka 12.b

Most, hogy a világvége úgy tűnik, elmarad, merek kicsit előre is tervezni. A 2013-as évtől sem várok el se többet, se kevesebbet, mint egy évvel ezelőtt a 2012-es évtől. Egészséget a családomnak, főleg a szüleinknek és a nagyszüleinknek, hogy még sokáig velünk lehessenek. Szeretettel amit a mindennapi gondok mellett elég nehéz megőrizni, de mi megpróbáljuk. Még több kötődést Kecskeméthez, új barátokat, ismerősöket. Végül szeretnénk, ha a családuk minden tagja, kicsitől a nagyig, azt csinálhatná, amit igazán szeret. Csak ennyi! :))

Szokolyainé Lovász Andrea

angoltanár

Négy darab számtól nem várhatok olyan változásokat, amelyekre igazán nagy szükségem lenne. De azt hiszem, az embereknek talán jelent valamit az új évszám (és az, hogy túléltük a világvégét), így elképzelhető, hogy mégis történik valami. És mit várok? Nehéz megfogalmazni, mert pontos elképzeléseim nincsenek. Nyilván nem fognak egyből megváltozni a dolgok, sőt biztos lesznek olyanok, amelyek ugyanúgy mindennap ismétlődnek. Azért, egy dologban én biztos változtatok: nincs több németlecke. Remélem, ezzel rá lehet venni a fiúkat a tanulásra (egy kicsit legalábbis).

Czirkos Veronika 10.B

Amikor az embert a saját jövőjéről és terveiről kérdezik, kissé zavarba jön. Talán földhözragadt személyiségemből adódik, hogy nem tervezek hosszú távra, s a rövid tervek esetében is csak olyan magasra teszem a léceket, hogy biztosan át tudjam majd ugrani. Ez a stratégiám: csak biztosra menni.

Egyben biztos vagyok: a jövő nem maga a megoldás, hanem a lehetőség. És a lehetőséggel tudni kell élni. Kezünkbe kell vennünk a saját sorsunkat, irányítanunk kell azt, és nagyon szorosan tartani a pórászt. Természetesen sokkal egyszerűbb a fotelban ülve siránkozni az életünk felett, és várni, hogy valami csoda folytán minden jó irányba megváltozzon, és tény, hogy sokkal egyszerűbb csak magukat az álmokat megálmodni. Ezzel a hozzáállással azonban semmit sem tudunk elérni az életben.

Számomra nagyon fontos a hagyományos értékrend megőrzése, a környezettudatos életmód, élő és épített környezetünk megóvása és szorongva figyelem napjaink szélsőséges időjárását, a sok mű holmit és élelmiszert, amivel körülveszük magunkat. Személy szerint várom, hogy rádöbbenünk arra, változtatnunk kell életmódunkon, szemléletünkön..

Csomorné Bárány Melinda

iskolakönyvtáros

Meleg vagyok. Közöd?

Interjúm alanyai két 24 éves fiatalember, P. Zoltán és N. Tamás, a Budapesti Corvinus Egyetem hallgatói. Mindkettőjüket évek óta ismerem, és tudom róluk, hogy a saját nemükhöz vonzódnak. Most fel is vállalják. Nektek.

Mikor jött a felismerés, hogy melegek vagytok?

Zoli: Én egészen kicsi koromban rájöttem, talán 6-7 éves lehettem. Persze akkor még nem arra gondoltam, hogy majd egyszer nekem nem barátnőm lesz, hanem barátom. Arra döbbsentem rá, hogy mennyire különbözöm a többi kisfiútól, akik majd meghaltak, hogy benézhesse nekem a lányok szoknyája alá. Engem jobban érdekelt, hogy mindannyiunknak ugyanaz van-e a nadrágjában.

Tom: Kb. 16 lehettem, szóval nem volt túl rég. Amikor megismerkedtünk Zolival a suliban, nekem akkor lett világos, hogy a saját csapatomban játszom. Addig is furcsa volt, hogy mennyire nem érzem jól magam a lányokkal a testi érintkezés szintjén, de nem foglalkoztam különösebben vele, eltemettem magamban az érzést. De amikor ránéztem Zolira, egyszerűen éreztem, hogy ő is más.

Egyből elmondtátok a szülőknak?

Tom: (fintorog) Két éve mondtam el.

Zoli: Az anyém mindig is tisztában volt velem, hogy megvan rá a hajlamom. Több meleg is volt a felmenőim között. De 17 évesen vallottam be.

Hogy fogadták?

Zoli: Nem volt megrázó esemény. Anya kicsit sajnálkozott, hogy unokák így meg úgy, de a két öcsém abszolút hetero, szóval ők majd megörvendeztetik néhány gyerkőccel. Apa...csak annyit mondott: felőlem, ha neked így jó. A tesóimmal semmi gáz nem volt.

Tom: Az én esetem a másik véglet. Anya sírt, és azon siránkozott vajon mit rontottak el; apám tajtékozott a dühtől, közölte, hogy nem vagyok a fia, takarodjak a házból az elmebajommal, mielőtt kiveri a fogaim, nem fizeti tovább

az egyetemem, szóval csináljak, amit akarok, ő leveszi rólam a kezét, de a családi házba ne merjek többet visszamenni.

Sikerült már megbékélnie?

Tom: Nem. Azóta se beszél velem, nem is láttam csak távolról. De anya úgy-ahogy elfogadta.

Úgy tudom, több barátot is tud a máságotokról. Maguktól jöttek rá, vagy ti mondtátok el nekik?

Zoli: Többségüknek mi mondtuk el és tisztáztunk mindent, amiből a későbbiekben esetleg nézeteltérés származhatna. De voltak, aki rájöttek, valami apró dologból. Te is például. De azért nem kürtöljük világáig.

Tegyük hozzá, hogy elég férfias jelenségek vagytok, szóval ránézésre senki nem mondaná meg, hogy...

Tom: (nevet) Igen, nem vagyunk amolyan Steiner Kristóf-félék. Én vívok, 6 éve, Zoli úszik, 8 éve, de egyikünk se versenyszerűen. Viszont szép kis izomzatot összeszedtünk, nincs hosszú hajunk se, és határozottan férfiasan öltözünk. Így érezzük jól magunkat.

Okozott eddig bármilyen problémát, hogy melegek vagytok? Hátrányos megkülönböztetés, stb.?

Tom: Voltak apró incidensek...

Zoli: Főleg a sport miatt. A srácok, akikkel úszom, többször viccelődtek ezen, próbáltak feldühíteni, úton-útfélen lebuizítottak. Az öltözőben látványosan elfordultak, és nagy röhögések közepette takargatták magukat. Eleinte élvezték a cikizést, de már hozzászoktak, néha, mondjuk, angyalbögyörőnek hívnak, de ez elviselhető.

Tom: Nekem még gimiben volt ezzel gondom. Valahogy rájöttek a srácok és elkezdtek piszkálni. Buzinak, köcsögnek, hímrinyónak, seggkurkásznak neveztek, pláne miután összejöttünk Zolival, és felvállaltuk a dolgot.

Zoli: Igen, az nagy hiba volt. Mindenki ledöbbsent, a tanárok teljesen bekattantak, ahol csak tehették, csesztettek minket.

Tom: De mára már rájöttünk, hogy kár azzal foglalkozni, mit gondolnak mások; a más, meleg és buzi szavak ugyanazt jelölik, csak némelyik kevésbé hangzatos és egyben kifejezi azt is, hogy mit gondol rólunk a használója. Nem érdemes rágódni rajtuk.

Zoli: Az egyetemen óvatosabbak voltunk. Nem tudja senki, csak a két szobatársunk a koleszban.

Hogyan tovább, mi lesz veletek?

Tom: Külföldre megyünk dolgozni, ahol elfogadják a melegeket. Mondjuk valami arab lakta területre talán...

Zoli: Összeházasodni nem fogunk, ha erre gondolsz. (vihog)

Ismertek más melegeket?

Zoli: Dögivel.

Tom: Én nem, te honnan?

Zoli: A meleg rokonaim révén. De ők tényleg igazi buzik. Csajosak. Nagyon ciki mind (megvetően fintorog).

Mit tanácsolnátok annak, aki nem meri bevallani senkinek? Mit tegyen?

Tom: Először puhatolozza ki, mit gondol erről általánosságban, pl. a legjobb barátja. Ha elfogadná, vallja be, az anyém is megértette. Ha nem, írjon nekünk e-mailt és megtárgyaljuk a problémát.

Zoli: Szerintem ne menjen egyből a szülőhöz. Barátok, ők többet segítenek, könnyebb velük átvészelnai a szárnypróbálgató időszakot.

Köszönöm az őszinteséget!

Zoli+Tom: Mi köszönjük a lehetőséget.!

Hovodzáik Ivett 12.B

Alkonyatkór Alkonyatkór Alkonyatkór Alkonyatkór

A 2012.novemberében megjelent a tömeghisztériát kiváltó Alkonyatfilmek utolsó része, s bár cinikusan mentem el a moziba megnézni a befejező részt, kellemesen csalódtam. A sorozat első része, vagyis maga az Alkonyat, alacsony költségvetésű filmnek indult, de ez a szerény kezdés a sikorsorozat hatására az amerikai filmipar egyik legnagyobb és legkifizetődőbb bizniszvévé nőtte ki magát. Ez a nagymértékű fejlődés végigkísérhető a filmekben is, olyannyira, hogy a Breaking Dawn 2.-t én már kissé hatásvadásznak éreztem, amolyan „mutassuk meg, mire képes Amerika és a digitális technika”-produkciónak. Például voltak részek, ahol elveszett a történet, és túlbujánzott a grafikusok meg az animátorok öncélú szórakozása. De azért összességében jó filmélmény volt, és a film után engem is elkapott az „alkonyatkór”, amit szeren-

csére hamar ki is hevertem. Na igen, én hamar túltettem magam a „félisten” vámpírokon és „görögisten” farkasokon, de mi van azzal a több millió fiatal lánnyal, akik még mindig nyitott ablaknál alszanak, hátha az éj leple alatt beugrik Edward Cullen az ablakukon. A fiúk, bár hevesen tiltakoznak ellene, de irigyelik a hőskomplexus farkasokat és a nyers erővel rendelkező vámpírokat. Persze, persze, tudom én, hogy ez nem így van. Vagy mégis? Szóval mi van ebben a történetben, ami ennyire a hatása alá vonja az embereket? Szerelem? Szerelem: Edward a tökéletes pasi mintaképe, úgy gondolom, nyugodtan beszélhetek minden lány nevében, hogy szívesen járnánk vele. Bella pedig egy abszolút szürke, átlagos lány, akinek a helyébe mindenki bele tudja tuszkolni a saját életét, érzéseit, tud azonosulni a félelmeivel, fájdalmai-

val, reményeivel. Egyszóval a sztori kínál egy hétköznapi tinédzsert, plusz egy különleges képzeletbeli világot, amiben megkaphatja(/juk) álmai(nk) férfit, sőt emellett rogyásig van akcióval, némi horrorral, lehet közben izgulni, sírni, félni... Kell ennél több? Szerintem kell, de mondjuk azt, hogy nem. Mindenesetre megvan a hollywoodi filmek alapreceptje a jó és rossz oldallal, a varázslattal, az igazi és mindent elsöprő szerelemmel, a kalandokkal, csalódásokkal és még sorolhatnám. Azaz egy tucafilmről beszélünk, ami mégis különleges, megragadó, csak engednünk kell, hogy elkapjuk az „alkonyatkórt”.

Glózik Luca 10.D

yatkór

Az élet ízei

Melyek az alapízek? Mindannyian kapásból soroljuk a választ: édes, sós, keserű, sa-vanyú, umami. Umami? Ez meg hogy jött ide?

Pedig az umami állítólag egy létező íz: egy japán vegyészprofesszor fedezte fel a XX. század elején, mikor a kombuból, vagyis tengeri algából nyerte ki kutatása során. Egyesek az umami ízt a négy – ismert – alapíz kombinációjának nevezik, ám valójában a nátrium-glutamát az, ami képes ezt kiváltani. Az umami szó jelentése „finom íz”, és talán nem is gondolnánk, de mi is találkozhattunk már vele, még ha nem is ismertünk rá.

Az umami persze legnagyobb meny-

nyiségben a már említett kombuban található meg (100 grammban 3190 mg glutamát), ám ami meglepő, hogy sikerült kimutatni, hogy az anyatej is jelentős mértékben tartalmazza. Ezenkívül előfordul még egyes sajtokban (pl.: ementáli, parmezán), húsokban (jamón serrano), halakban (szardínia), illetve olyan zöldségekben, mint a kínai kel, a szójabab vagy a paradicsom.

Az umami különlegessége, hogy íze viszonylag halvány, viszont a körülötte lévő íze-ket képes sokkal karakteresebbé tenni, ezért is fordulhat elő, hogy olyan előszeretettel használják ízfokozóként – eddig nem is említettem, hogy az umami

harmadik neve E621. Ezt természetesen nem a kombuból nyerik ki, hanem mikrobákból vagy szintetikus úton állítják elő.

Egyik hatása az úgynevezett kínaiétterem-szindróma: vannak, akik érzékenyek a nátrium-glutamátra, ezért könnyen rosszul lesznek a kínai ételektől (amelyekben jókora adagnyi umami van). Egyéb tünetei lehetnek még a szédülés, mellkasi fájdalom, fejfájás, zsibbadtság, izzadás, esetenként az arc megduzzadása. Persze nem kell rögtön megijedni, ez az érzékenység csak az emberek egy kisebb hányadát érinti.

Rigó Szilvia 13.S

Miért fontos a nyelvtudás? Miért fontos a nyelvtudás?

"Jöhetsz hozzám, mert van hely"

- Iyen egyszerű az utóbbi évtized egyik legintelligensebb nemzetközi civil kezdeményezése, a *couchsurfing* (CS). Ez a program leginkább egy extrém diákcsere-hez hasonlít, amelyben minden vállalkozó szellemű, és kalandvágyó fiatal utazhat a világ bármelyik pontjára, vagy szállásadóként is részt vehet benne. A kissé ügyetlenül megválasztott elnevezés (*couch* = kanapé, *surfing* = szörfölés) nagyon praktikus gyakorlat: összekapcsolja a szálláskeresőket és a szállásadókat. A hálózatot 1999-ben hozták létre, azóta több mint 4 millió tagja van - 2012 áprilisának első hetében például 46 354-en regisztráltak. Az alapelv egyszerű: sokan szeretnének olcsóbban és érdekesebben utazni, másfelől új és értelmes funkciót találni lakásuknak, és utazás nélkül megismerkedni akár nagyon távoli kultúrák képviselőivel. Fontos tudni, hogy nem cserealapon működik, és a pénz nem játszik benne szerepet. Az alapszolgáltatásért, ami csupán egy alvóhely, tilos pénzt elfogadni - de felajánlani sem szoktak, hiszen ezt mindenki tudja

Hogyan utazhatsz/fogadhatsz?

A részvétel magától értendő feltétele a nyelvtudás társalgási, köznyelvi szinten. A jelentkezés egyszerű. Regisztrálni kell a couchsurfing.com oldalon, majd készíteni egy profilt a szokásos adatokkal, saját képekkel és egy

kis bemutatkozással. Meg kell jelölni, mit kínálunk: fekvőhely hiányában ez lehet egyszerűen csak "*coffee or drink*", vagyis egy kis csevegés a városba érkezőkkel. Ha szállást is biztosítunk, le kell írni, hogy milyen: a nappaliban egy kanapét, külön szobát vagy egy matracot valahol a lakásban. Lesz-e ágynemű, szabad-e dohányozni, van-e háziállat, jöhet-e kutya és így tovább. Ugyanitt bejelölhetjük, hogy hány embert tudunk fogadni, és "hány nap a túl sok". A szállás keresése is alapvetően szimpátia és bizalom alapján történik. A profil referenciát tartalmaz azoktól, akik jártak már ott, de a vendéglátó is ír(hat) a vendégről. Ha bármilyen kellemetlenség történt, lehet negatív referenciát írni - a rendszer sem ezeket, sem a pozitívakat nem engedi törölni, így a visszajelzések biztonságot adnak a keresőnek és a kínálóknak egyaránt. Ideális, hogy a vendéglátást mindenki úgy értelmezi, ahogy akarja: van, akinek belefér a közös városnézés, bulik, vacsorák, és van, aki minimális időt tölt a vendéggel. Tehát sem az utazás sem a vendégfogadás semmilyen kötöttségekkel nem jár, a feltételeket is mi szabhatjuk meg, valamint szállásadónkat/ vendégünket is szabadon választhatjuk ki a jelentkezők közül.

Miért éri meg kipróbálni?

Természetesen mindenki ben felmerülnek kétségek és kérdések a szállásadással

kapcsolatban. Hiszen akik sosem fogadtak szörfereket, csodálkoznak: "Vadidegeneket?", "Csak úgy?", "És nem fognak-e elvinni valamit?". A programon résztvevő eddigi szállásadók tapasztalataiból ítélve, nagy biztonsággal mondható: nem. Az esetleges lopáson, és a lakásrongáláson kívül persze annak a kockázata is fennáll, hogy a betoppanó mégsem egészen a mi típusunk, vagy bármi okból nem rokonszerves. A befogadónak ebben az esetben bármikor vissza lehet húzódni, mert a kapcsolat határai tetszőlegesen húzhatók meg. De alapvető, hogy vendégünkkel ugyanúgy kell bánni, mint mindenki mással, ami gyakran próbára teszi, és egyben fejleszti alkalmazkodóképességünket is.

A *couchsurfing* használatának hazai terjedése nemcsak a magyarok gyenge nyelvtudási átlagán javíthat, de a határai közé zárkozó országot rányithatja a világra, mert új ismeretségekkel, és titokzatos, színes kultúrákba való betekintéssel pezsdíti fel az emberek életét!

Horváth Anna 10.D

Couchsurfing

Emberkert

Egyszer volt, hol nem volt, még ma is létezik egy bolygó, ahol együtt él kutya és macska, farkas és kismalac, elefánt és egér. Elsimítván régi viszályaikat, békés társadalmat hoztak létre és ki-ki nyugodtan éli a maga életét. Bár megszámlálhatatlanul sok féle állat él a bolygón, mégsem bántják egymást a különbségeik miatt. Sőt, ezekben a különbségekben megannyi hasznos tulajdonságot fedeztek fel, melyek segítik társadalmuk fennmaradását.

A zsiráf segít a többi állatnak, elérni a felső polcokat, vagy helyretenni egy-egy meglazult cserepet a háztetőn. A madarak segítenek eljuttatni a leveleket a távoli vidékekre. Az elefántok a tömegközlekedésben segítkeznek, hátukra veszik a kisebb állatokat, s készségesen elszállítják azokat úticéljaikhoz. A méhek és a tehének pedig eleséget állítanak elő, hogy felkészüljön az állattársadalom az inségesebb időkre.

Történetünk egy felettébb okos medvebocsról és annak egy napjáról fog szólni. A medvék évszázadokkal ezelőtt leküzdötték káros szokásaikat, s napjainkban leginkább a mézkereskedelemben tevékenykednek. Az iparág virágkorát éli, így a Medveczky család szorgosan dolgozva tölti hétköznapjait. Hétfévente azonban nagy mulatságokat csapnak, tejben-mézben fürdenek és előre isznak a medve bőrére. Legfőbb kedvtelésük azonban pajtásukban rejlik, az emberben.

Újabban, a tehetősebb állatok embert tartanak a házukban. Medvecky Móci karácsonyra kapott egyet. Szeretgette az embert, mutatványokra tanította, sőt, lefekvés előtt együtt nézték a Tv Mackót. Délutánonként sétálni vitte az ifjú bocs a kis kedvencét a Négyszögletű Kerekerdőbe, ahol a többi embertulajdonos is gyakran megfordult. Ez azonban emberpróbáló feladat volt, hiszen amint két ember összetalálkozott, elkezdtek morogni egymásra, mint a medve.

Hiába volt minden házikedvenc egyforma, mégsem tudták elfogadni egymást. Móci maci nem értette ezt. Szerinte egy medve lehet fehér, fekete vagy tarka, végső soron, mégiscsak medve.

Egy napon, miközben Móci kedvencét sétáltatta a Mézesés mellett, arra lett figyelmes, hogy három háziember dühösen morog egymásra. Értelmes medvebocs révén odabattyogott, hogy igazságot tegyen. Egy elejtett bankón veszekedett a három emberfia, melyet egyikük sem akart elengedni.

Móci Maci odabattyogott és felajánlotta a segítségét. A három ember már kimerült az acsarkodásban, s hagyták, hogy Móci brummogja el a megoldást. A mackó fogta a pénzt és három darabra tépte. „Így, ni” – mondta és szelíd örömmel nyugtázta cselekedetét. Az emberek felháborodtak: „Hiszen ez a mi pénzünk!”, „Így már nem ér semmit!”- kiabálták. A nem éppen csekély értelmű medvebocs nem értette ezt. Ő igazságosan osztotta el a papírt, hiszen mind a három embernek ugyanannyi jutott.

Egész hazafelé úton ezen törte a fejét. Otthon elmesélte édesapjának a furcsa jelenetet. Édesapja az ölébe ültette, megsimogatta a kis bocs buksiját és így szólt: „Kis bocsom, medvévé értél. Megértetted azt, amit az emberek évezedeken keresztül nem tudtak. Sok-sok medveöltővel ezelőtt még ők uralták ezt a bolygót és ők irányították az embertársadalmat. Mi, medvék erdőkből, állatkertekből figyeltük tevékenységüket. Egy nagy hibája volt az emberiségnek: mindenki magával foglalkozott. Ha példát vettek volna hangyatársaikról, s szorgosan munkálkodnak mindannyiuk jövőjén nem lettek volna háborúk, éhínségek, testvérviszályok, s most nem mi, állatok lennénk a bolygó urai.”

„Miért kellett nekik annyira az a papír, hogy képesek legyenek bántatni érte egymást?”- kérdezte a kis bocs. „Többek között ez volt a bukásuk oka”- brummogta az idős medve. „Többre tartották azt a papírdarabot, mint embertársaikat. Kapzsik voltak, mindenki többet és többet akart a pénzből.”

A kis medve szomorúan hallgatta a történetet és elhatározta, hogy semmiképp sem fogja hagyni, hogy az állattársadalom is így járjon. Egészen lefekvésig ezen gondolkozott, majd felvette a mackónadrágját, bebújt a dunyha alá és édesen húzta a medvebőrt.

Danka Bianka 12.B

A hipsterek világa

A kifinomult sznobizmus vonzásában

Divat vagy életstílus?

Divat vagy életstílus?

A nemrégiben elterjedt (főként az amerikai fiatalok körében) népszerű, sajátos divat és életstílus, a hipsterség, amelynek egyre többen hódolnak. A hipsterség lényege, hogy mindig egy lépéssel előrébb járj, mint mások, legyen szó divatról, zenéről, művészetről. Légy egyedi, légy menő! - talán ez lehetne leginkább a hipsterség mottója. De fontos tudni, hogy a hipsterek sohasem beszélnek a hipsterségről, ahogyan hipsternek kikiáltani magad is nagyon antihipster dolog. Hipsternek nem születik, hanem bizonyos javak beszerzésével és testtartások elsajátításával lesz az ember, hipster minden, ami indievel kezdődik, s kicsit gyűrött, de azért könnyen tisztázható. A hipsterség bölcsője természetesen Amerika (New York), ahol már szociológiai tanulmányok is foglalkoznak a jelenséggel.

Egy igazi hipster...

Ha egy hipster szembejönne velünk az utcán, akkor könnyedén felismernénk, hiszen a stílusnak számos védjegye van. A hipsterek erősen kötődnek a divathoz. Mivel nagy rokonságban állnak a hippikkel, szívesen vegyítik az újra divatba jött vintage cuccokat a modern hippi viselettel. Ezenkívül előszeretettel hordanak skinny farmert, egyedi kiegészítőket is, és a körmeiket szívesen lakkozzák neonszínűre. Továbbá a hipsterek fontos ismertetőjele a tetoválás is, főleg az alkarjukon. A hipsterségnek nemcsak a stílusra, hanem az életmódra, életvitelre vonatkozóan is sok írott és íratlan szabálya van. Egy internetes oldal például részletezi a hipszterlet tíz alapszabályát is. Az első szabály azt mondja: "Halaszd el a diplomádat, ameddig csak lehet". A hipster ugyanis képezi magát, lehetőleg valamilyen független művészeti iskolában vagy esztétika szakon (Amerikában kimondottan gyakoriak a tudós hipsterek), de nem siet el a diplomázást. Egy igazi hipster minimum öt év csúszásban van, sőt, harmincéves kor alatt nem szerez diplomát. Hiába magasan képzettek, és rendkívül műveltek, mégsem a munka hősei. Tele vannak ötletekkel, projektekkel, tervekkel, de inkább az az erősségük, hogy ezekről beszéljenek. A megvalósítás csupán másodlagos.

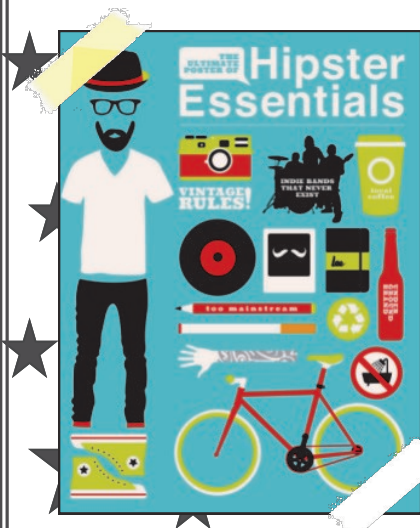
Heti maximum 15-20 órát dolgoznak, hogy legyen annyi pénzük, amin elektronikai berendezéseket, illetve napi egy liter kávét vásárolnak.

Tipikus hipstermunkának számít például alkalmazottnak lenni egy organikus kávézóban, illetve vintage boltban. A második szabály azt mondja: "Találd meg a tökéletes környéket". Ha New Yorkban, San Franciscóban vagy az európai hipstermetropolisban, Berlinben élnék, akkor hipsterként könnyű dolgunk lenne.

A hipsterek előszeretettel látogatnak olyan helyeket, mint például biokávézók, hippifodrászatok, turkálók. Emellett nagyon környezettudatosak, hiszen legszívesebben biciklivel közlekednek (kedvencük: a retrós, kopott kempingbicikli). További szabályokból megtudhatjuk, hogy a hipsterek csordában élnek, így hipsterként sürgősen be kellene szerezniük néhány lakótársat. Emellett egy hipster életében központi szerepet játszik a zene, főként a rockos, de egyben alternatív indie irányzat. Fontos tudni, hogy a hipster kötelező kelléke egy kisállat. Az ideális kedvenc egy menhelyi kutya, lehetőleg valami hündikeppel (nagyon népszerűek a félszemű, háromlábú kutyák), akinek illik valamilyen igazán mainstream nevet adni (pl. Buksi), ettől lesz csak igazán hipster.

Ezt a különc, és egyedi stílust eddig most még távolról figyelhetjük. De csak idő kérdése, és a hipszterség hamarosan a magyar fiatalokat is „megfertőzi”!

Horváth Anna 10.D

Szállítást és cirkuszt a népnek!

Unaloműző BOLYGATÓ

A buszokat minden nagyvárosi lakos ismeri és használja. Ezt a guruló dobozt, ami többnyire a szétesés határán van, már csak Isten és a buszsofőr tartja össze.

Legfőbb feladata, hogy pontosan elvigyen minket egy adott helyről a célállomásunkra. Ez a feltevés általában már a pontosan szónál elbukik. A buszok legtöbbször késnek: dugó miatt, a buszsofőr lustaságából fakadóan vagy éppen túlzott munkakedvük miatt, mivel az utasok diákigazolványáról, adószámáról, sőt a születési anyakönyvének meglétéről is bizonyosak szeretnének lenni. Vannak olyan esetek is, mikor a busz pontosan indul el, ámde ezt az áldást azzal kompenzálja, hogy az orrunk előtt csukja be az ajtót. Mindig is csodáltam a buszsofőröket, ugyanis nehéz lehet hozzászokni azokhoz a gyakori csuklásrohamokhoz, amelyekkel az ilyen esetek elszenvetői megajándékozhatják őket.

A buszok még további érdekes ségeket is rejtegetnek. Személy szerint a kedvenceim az idős, általában 150 centiméter magasságú nénikék, akik korán reggel, 7 óra körül szállnak föl a buszra. Tudniillik ugyanis, hogy 20 perccel később már el fog fogyni a piacról az összes répa és karalábé, s így kénytelenek ugyanazzal a busszal menni, mint az iskolába igyekvő diákok. Mit is képzelsz a mai diákság, hogy őket szabályozni akarja? Nekik ott kell lenni reggel a buszon, punktum. Különbféle harcművészetekben is otthonosan mozognak, mint a járóbottal ütlegelés, könyökkel lefegyverzés és a szatyorkarate. De az élet már csak így teljes, talán egy szép napon majd visszasirom a „bezzeg a mi korunkban” és a „menjenek hátrébb, mert még annyi hely van ott, hogy sakkozni is lehetne” kijelentéseket. Más oldalról megközelítve a buszok további előnye az, hogy emberek között lehetünk. Teljesen

az öregnéni-gárdát – amely már magában egy hadsereget kitenne – is képes magába zsúfolni.

Legjobb, amikor sofőrünk vidámparkosat játszik és éleesebbnél éleesebb kanyarokkal színesíti utunkat díjmentesen. Eközben bárki legálisan taperolhatja a másikat.

Nincs is ennél jobb, igaz? A csodás és mindenhol jelenlévő helyi járatokat azonban semmi sem utánozhatja: pár felülmúlhatatlan percben belesűrítenek egy menetet a hullámvasúton, egy társasági eseményt, egy karate tanfolyamot és egy sakkjátszmát (ahol a paraszt természetesen a buszsofőr, csak az esélyegyenlőség kedvéért).

Tiszta szívből ajánlhatom mindenkinek, hogy ragadja meg az alkalmat és most azonnal szálljon fel az első buszra, hogy testközelből tapasztalhassa meg ezeket a csodás élményeket! J

normális, hogy egy 60 fős busz két iskolai diáksereget és

Máthé Izabella 12.B

A BKV törődik veled!

Egy órás kényeztető testmasszázs-

CSAK 350 Ft!

Interjú egy egyetemistával

SZERENCSES CSILLA

Ez úttal az interjúalanyomhoz nem is kellett olyan messze mennem, hiszen testvéremet kértem fel arra, hogy válaszoljon pár kérdésemre. Nővérem, Szerencsés Csilla 4 évig járt a Bolyaiba, kitűnő eredménnyel zárta azt, és immár harmadik esztendeje a Szegedi Tudomány Egyetem orvosi szakának hallgatója. Zsúfolt programjai közt szorított egy kis helyet nekem is, és válaszolt az egyetemmel kapcsolatos kérdéseimre.

Miért pont az orvosi egyetemet választottad?

Ez jó kérdés. Viszonylag sokáig magam sem tudtam, milyen irányba induljak tovább a Bolyai után, és őszintén szólva nem is emlékszem, mikor döntöttem az orvosi egyetem mellett. Nem volt olyan tantárgy, amelyet ne szerettem volna, így ez sem segített.

Miért ajánlanád az orvosi egyetemet a pályaválasztás előtt állóknak?

Szokták mondani, hogy az orvosi egyetem a legnehezebbek közé tartozik, így azoknak ajánlanám, akik tényleg komolyan gondolják. Nagyon sok lehetőséget tartogat, tényleg nagyon szerteágazó tudományról van szó: a legkülönbözőbb érdeklődésű emberek is kedvüket lelhetik benne!

Milyen orvos szeretnél lenni?

Régebben pszichiáter szerettem volna lenni, de minél több területét ismerem az orvoslásnak, annál több minden érdekel. Rávilágítottak arra is, hogy milyen szempontokat érdemes még figyelembe venni a választásnál: amellet, hogy mi tűnik a legizgalmasabbnak, arra is figyelni kell, hogy mennyi idő alatt lehet kitanulni az adott szakot, hol képzik ezeket a szakorvosokat, melyek a keresettebb ágazatok, melyikkel hol lehet elhelyezkedni, és hogy a tudást csak gyógyításra szeretnéd-e felhasználni vagy esetleg érdekel a tanítás, a kutatás?

Hol helyezkednél el legszívesebben? Belföldön vagy esetleg külföldön?

A medikusok ezt a kérdést illetően két táborra oszlanak: vannak, akik csakis itthon szeretnének dolgozni és vannak, akik külföldön (is). Az utóbbi időben a sajtóban is sok vitát lehetett hallani erről, tudni kell azonban, hogy kívülállóként egészen más érvek tűnnek fontosnak, mint érintettként. Másfél évvel ezelőtt lehetetlennek tartottam, hogy valaha külföldön dolgozzak vagy tanuljak, ma már azonban nem tartom kizártnak, ha csak néhány

évig is.

Mit csinálsz szabadidődben?

Szabad időmben legszívesebben olvasok, nagyon szeretem a történelmi regényeket és a krimiket, de nagyon szeretek a barátommal kirándulni, megnézni egy-egy filmet a moziban. Igyekszem sok időt tölteni a barátaimmal, akik közül a legtöbben szintén egyetemisták, velük órákig szoktuk egy forró csoki mellett összehasonlítani egymás egyetemét és városát.

Megszoktad már az egyetemi/kollégista életet?

Bár egy kicsit furcsa ezt mondani, a válaszom mégis igen. Ugyanis az egyetem egészen más, mint a középiskola. Bár a tanáraim a Bolyaiban próbálták erre felkészíteni, mégis meglepett,

hogy mennyire más-hogy kell szerveznem például egy napom: hiszen van, hogy reggel nyolckor van órám, legközelebb pedig csak este. A kollégiumi élet is új volt, hiszen előtte mindig otthon laktam, de mostanra azt is megszoktam, sőt megszerettem! Négyen va-

gyunk egy szobában és mondhatom, jobb szobatársakat nehezen kaphattam volna. Megcáfolódtak a félelmeim is: nem kell órákig sorba állni a zuhanyzó előtt és igenis van meleg víz!

Mi hiányzik legjobban a Bolyaiból?

Sok pozitívumot említettem már az egyetemről és azt kell mondanom, hogy éppen ezek ellentétét hiányolom a középiskolákból is: a nagyobb rendszerességet, a több szabadidőt, a sokfélebb tantárgyakat: volt, amiről azt gondoltam, „erre úgysem lesz szükségem” és most néha mégis kedvem támadna beülni egy-egy magyar vagy törli órára! Visszasírom a bolyais hagyományokat is, az épületet, a hangulatot. Ami még tényleg hiányzik, az a személyesebb kapcsolat a tanárokkal, bár itt is van olyan, aki szívesen beszélget velünk óra után és ennek is vannak előnyei, de mégsem ugyanaz...

Hogyan biztatnád a pályakezdő bolyaisokat?

A Bolyai diákjainak nem tudok sok újdonsággal szolgálni, de személyes tapasztalattal mondhatom: ne engedjétek lebeszélni magatokat arról, amit szeretnétek! Olyan pályát válasszatok, ami valóban érdekel, amit lelkesedéssel tudtok csinálni!

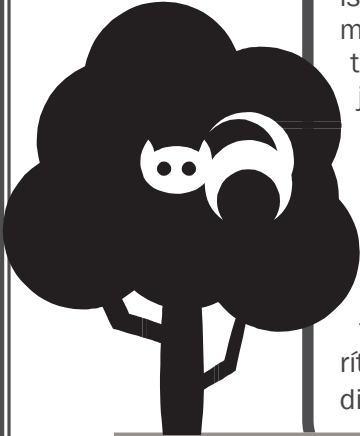
Szerencsés Vivien 12.B

Domonics Dániel: Egy erdő, ahol már senki sem él (részlet)

2046. XI. 15.

Ma megint láttam a macskát, amit még a házban simogattam. Bement az erdőbe. Követtem. Nem kellett volna. Útközben zörgést hallottam és Faína hangját ismét. El is felejtettem, milyen rossz volt hallani. Segítséget kért, de taszított magától. Nem mentem utána, csak a macskát követtem. BIZTONSÁGOT éreztem mellette. Nyugalmat. Aztán szökkent egyet, és eltűnt az avarban. Akkor jöttem rá, hogy teljesen eltévedtem. Ismét. Nem hittem el, hogy amikor már végre találtam volna egy – talán kivezető – utat, megint eltévedek. Hogyan szabadulhatnék meg ettől az átoktól? Van rá egyáltalán mód? A köd az arcomon úgy oszlik szét, mintha cigarettafüst volna. De előttem minden a takarásában marad. Halkan sűvít a szél a fülemben. Nem tudom, hogy most halk, elfojtott sikolyt hallok, vagy csak a szél játszik velem. Nincs időm többet írni, elindulok valamerre. Csak kilyukadok valahol megint. A fák innen még ijesztőbbek. Nem tudom, miért, de úgy érzem, már azok is el akarnak kapni, leszoritani, hogy minél biztosabb lehessen az Erdő abban, nem hagyom el. Sötétedik. Megint az avarban fogok aludni.

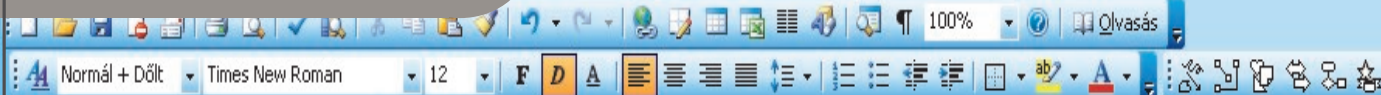
2046. XI. 16.

Tegnap egész este rémálmodok gyötörtek. Emberek sanyarú sorsát láttam magam előtt, olyanokét, akik nem jutottak el az örök megnyugvásig. Könyörögtek az Erdőnek, hogy engedje el őket, hadd menjenek, de nem történt semmi. Egy apa a fiát kereste egy sűrű, ágas-bogas helyen. Nem találta, kiáltozott utána, de ami választ kapott, az csak az üres, idegtépő csönd volt. Hallottam a szívverésüket, éreztem a kétségbeesésüket mindazoknak, akik ilyen sorsra jutottak. Az egyik ember a legjobb barátját kereshette egy erdőben. Lehet, hogy pont itt. Minden bokrot átnézett, de nem találta. Végül leült, és elhomályosult. Mint minden. Csak a fehér köd és a kihalt, csont-törzsű fák maradtak meg. Szárazon, kegyetlenül álltak, mintha valami örök lettek volna, örök a „fagyott pokol kapujában”. Nem tudom hova tenni ezt az egészet. Miért látom ezeket a lelkeket és kik ezek egyáltalán? Talán az Erdő korábbi áldozatai? Akik itt éltek, mint Faínáék? Vagy ez csak egy látomás, olyan, ahol semmi sem értendő szó szerint? Utalás a múltra vagy a jövőre? Mit vétettem, hogy illet érdemlek? Haladnom kéne, talán kitalálok valahova innen. Ez az Erdő belseje, semmi nincs itt, csak homály, hideg és csend. Már sokkal jobban van a bokám. Nem tudok még ugyan ráállni, de már nem fáj, ha leér a földre. Szerencsére a mankóm még mindig kitart. De én már nem sokáig. Ahogy lélegzem, mintha sűrű, égető levegőt szívnék be az orromon keresztül. Égeti a nyálkahártyámat, a tüdőmet, sőt még a gyomromat is. Mintha apró jégzilánkok szurkálnának, amikor futok. De ha nem futok, akkor megfagyok. Mozognom kell. És valami békésre gondolnom. Ha elérnék valamilyen stabil, fedett helyre... Biztonságba...

A fenti két naplórészlet csupán kis ízelítő a szerző elbeszéléséből, amely egy egészen különleges világot jelenít meg. Főhősünk egy köztes világ rabjává válik. A realitás csak csalóka tünemény, a látható, hallható, tapintható valóságon túl ott kísért egy sejthető mágikus igazság, ami az eseményeket irányítja. Ez az ismeretlen, leplezett erő húzódik meg az erdőben, amelyben főhősünkkel együtt csetlünk-botlunk, reménykedünk és szörnyülködünk, félünk és remélünk. Egy testi és lelki fájdalomtól sújtott ember bőrébe bújva viaskodunk a kiismerhetetlenné vált rengeteggel, a nyomasztó múlt emlékével és kétséges jövő rémével. Mindenkinek ajánlom a művet, aki nem fél elrugaszkodni a hétköznapi valóságtól, szereti az izgalmakat és nem ijed meg a titkon leselkedő végzettől...

Schnell Ildikó

Magyar- és német szakos tanárnő

GAME OVER A FANTÁZIÁNAK

Anyuci ül a tévé előtt és brazil szappanoperát néz. Apuci xbox-szal játszik. A kisfiuk ül a számítógépnél és a billentyűket nyösztetik. Az egyetlen változatosság abban rejlik, hogy éppen embereket vagy állatokat öl egy gombnyomással. És ki olvas könyvet?

Joggal érezhetem magam öregnek, mivel az én gyermekkoromban még elegendő volt néhány anyagdarab, vagy rossz lepedő egy fergeteges délutánhoz. Koszorúslány, hercegnő és tündér is lehettem egyazon nap.

Ma is átélhetjük ezt. Leülünk a Photoshop elé, és tündérszárnyakat „varázsolunk” magunkra. Ez a XXI. század.

Minek erőltessük meg a buksinkat, ha ott van a számítógép, ami mindent kiszámol, kiszínez és jobbá tesz? Miért tervezzünk mi, ha van, ami tervezzen helyettünk? Miért gondolkodjunk, ha van, ami gondolkodjon helyettünk?

Sokkal egyszerűbb egy más által megálmodott világban élni, mint létrehozni a saját világunkat. Ugyanakkor sokkal személytelenebb is. Nem kell szívünket-lelkünket beleadnunk, elég egy egeret és egy billentyűzetet.

Előfordulhat, hogy barátainkat, akikkel egy csapatban vagyunk soha nem is láttuk, nem beszélünk velük. Akkor honnan tudhatjuk, hogy egy oldalon állunk?

A számítógépes játékok elidegenítik az embereket a környezetüktől. Mégsem tudjuk abbahagyni. „Még ezt az egyet meg kell ölnöm!” „Most nem bukhatok el, olyan közel van!” A kisördög mindig ott motoszkál a játékosok fejében, s egyre több időt elcsenve a hétköznapi tevékenységektől, barátoktól. Nemesyszer hallottam már olyan történetet, hogy egy játékos egész éjszaka püfölte a billentyűzetet, mígnem megvirradt, s indulhatott iskolába. Anyuci és apuci utána csodálkozott, hogy miért romlik a pici gyermekük teljesítménye napról napra, hiszen a bizonyítványba nem került be az 5-ös CoD-ból vagy WOW-ból, a 2-es matematikából azonban igen.

Ha jól megnézzük 2 számítógépes játékot, sőt, tízet, százat, nem interaktív legót találunk. Démonokat, fegyvereket, harcot, vért találunk bennük. A legyőzött ellenséget pedig nem a Hawaii-szigetekre küldik kényszerpihenésre, sokkal inkább a Paracsidomba.

Egy gombnyomás, egy élet. Milyen emberek lesznek ezekből a gyerekekből? Meg tudják majd különböztetni a játékot a valóságtól?

Csak reménykedni tudunk és hinni abban, hogy nem egy leendő bűnözőtársadalmat neveltünk fel a számítógépes játékokon.

Danka Bianka 12.B

18. oldal

Akik sohasem mennek ki a divatból...

Adieu svájci sapka, flitterek és kockás ingek. A divat folyamatosan változik. Bár néha újból ránk kacsintanak a régi csókások, mint a cicanadrág vagy a pilótaszemüveg, egy kis idő elteltével nekik is újra búcsút inthetünk. Ám van néhány dolog, ami örök: a kis fekete, a vörös rúzs és e 3 nő, akikről mindenki tudja, hogy ki volt, amíg élt és ki ma. Szépségüket, tehetségüket nem törte meg az idő, sőt, talán még fényesebben ragyog ránk csillogásuk, mint azelőtt. Marilyn Monroe, Sophia Loren és Audrey Hepburn neve minden nő számára ikon. Olyan emberek, akikre ma is példaképként gondolunk.

„A tökéletlenség szép, az örület zsenialitás, és még mindig jobb nevetségesnek lenni, mint halál unalmasnak.”

Norma Jeane Mortenson. Ő meg kicsoda? Nem tudjuk, hiszen Marilyn Monroe néven vált ismertté. Tragikus sorsú gyermekkor, felfelé ívelő karrier. Ő tényleg a csúcson hagyta abba. Egy rejtélyes apa, egy elmeegógyintézetbe zárt anya, intézet és nevelőszülők jellemzik gyermekkorát. A II. világháború során a hadianyaggyárban dolgozott, ahol egy fotós felfigyelt rá és a feje tetejére fordult az élete. Modellkedni kezdett, filmekben szerepelt és milliók rajongtak érte. 36 évesen hunyt el, sokak szerint öngyilkos lett. A nagy csillagok hamar hullnak le Nevét azóta is rejtély és csodálat övezi.

„Soha nem hittem az istenadta tehetségben. Imádtam a munkámat és megtettem mindent, ami tőlem telt.”

Audrey Kathleen Ruston. Angol-holland származású, Ella van Heemstra bárónő leánya. Kentben járt iskolába. Édesapja azonban lemondott családjáról, elhagyta őket. Tündérmesébe illő élet, szomorú fordulat. Monroe életének fordítottja. Rá is nagy hatással volt a világháború. Látott éhezést, a félelmet, halált. A háború után Amszterdamba költözött és balettet tanult. Audrey táncos szerepeket vállalt, modellkedett, hogy pénzt szerezzen édesanyjának és saját magának. Oscar-díjas színésznő, nagyszerű anya és a világ legnagyobb gyermekvédő szervezetének nagykövete.

„Jobb felfedezni az életet és hibázni, mint biztonságban élni. Egy-egy hiba, amit elkövetünk, az ár, amit megfizetünk egy teljes életért.”

Sofia Villani Scicolone. A már ismert sztori. Az apa elhagyta családját, az anya nehezen talál munkát, szegénység, betegség, háború. A leány gyönyörű nővé serdült, s az édesanyja bevezette egy szépségversenyre. Rossz anyagi körülményei miatt lánya ruhája függönyből készült a versenyre. Második lett. Felfigyelt rá egy producer, aki elhatározta, hogy sztárt csinál Sophiából. Remek édesanyja volt, kitűnő háziasszony, - még szakácskönyvet is írt -, és kitűnő színésznő. Divatikon, példakép és a gyermekek patronálója a mai napig.

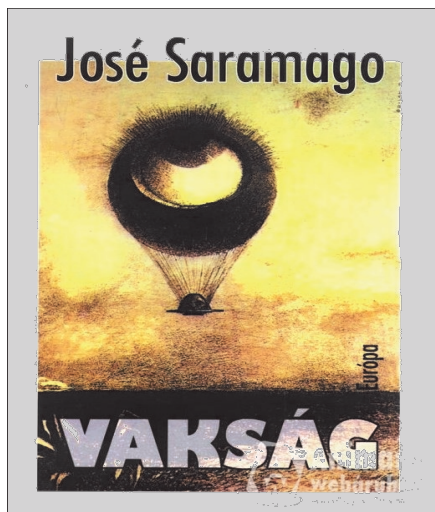
Marilyn Monroe
Audrey Hepburn
Sophia Loren

A három színésznő életében rengeteg közös vonást fedezhetünk fel. Fel-tűnő szépségek színészi tehetséggel megáldva. Mindhármójukat elhagyta édesapjuk, ezzel jelentős csapást mérve a családra. Mind hárman nehéz anyagi körülmények között éltek. Mindannyiukra óriási lelki traumát rőtt a II. világháború. Vajon ez lenne a siker záloga?

„Őrizem a szemedet...”

José Saramago: Vakság

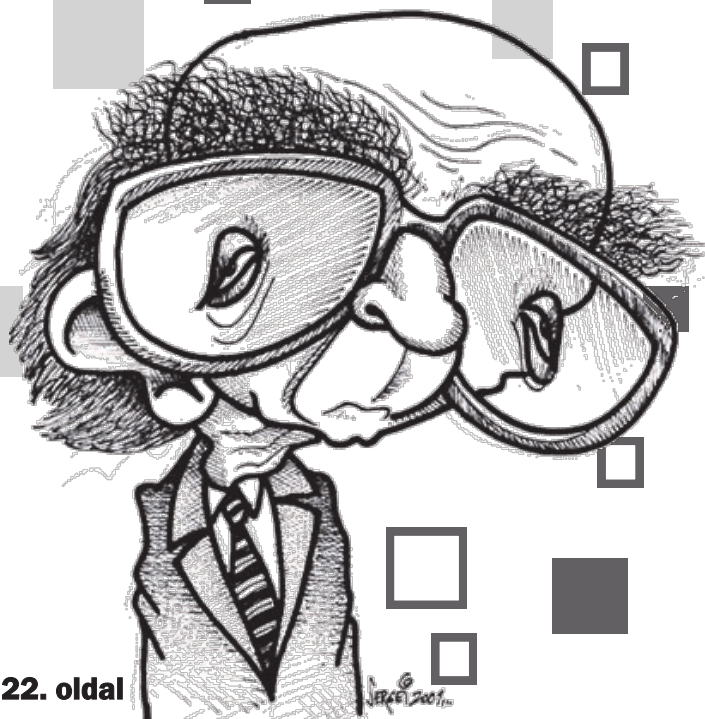
A vakság nem fertőző. Nem ragályos, nem kapható el egy másik embertől, mint holmi vírus. A modern orvoslásnak köszönhetően a szem romlásához vezető betegségek gyógyíthatóak, de legalábbis felismerhetőek. Kivéve ha mégsem... José Samarago, a Nobel-díjas portugál író könyve egy nem túl derűs felütéssel kezd: Egy nagyvárosi sztáda kellős közepén egy kétségbeesett férfi száll ki autójából, magatehetetlen állapotban. Megvakult. Egyik percről a másikra, minden előjel nélkül elvesztette szeme világát. Ám ahelyett, hogy minden elsötétült volna előtte, vakító fehérséget lát. Szépen lassan mindenki hasonló sorsra jut, aki kapcsolatba került vele: a férfi, aki hazavitte őt, az orvos, aki kezelte, a rendelőben lévő betegek, azok családtagjai, ismerősei. A kezdetben pusztán véletlenek sorozatának hitt járvány pedig egyre nagyobb méreteket ölt, így a fertőzötteket és a

velük közvetlen kapcsolatban lévőket egy használaton kívüli elmeegógyintézetbe dugják, karantén címszó alatt. Először alig 20 ember kap itt helyet, majd megint egy tucat, napokkal később pedig már több százan zsúfolódnak össze, akik már vakok, vagy nemsokára megvakulnak. A félelem, a bizonytalanság, az élelem hiánya és a katonák kegyetlensége pedig szépen lassan nyomot hagy a bentlakókban is. A józan ész helyét átveszik az ösztönök, a kegyetlenkedés, és nemsokára szó szerint elszabadul a pokol. Mindössze egyetlenegy nő van bent, aki lát. De nemsokára ő is azt fogja kívánni, bárcsak ne lenne így.

Ahogy az a fenti szösszenetből leszűrhető, a „Vakság” nem könnyű olvasmány. Samarago ömlesztettnek ható, központozatlan

an hat, másrészt pedig az amúgy is szörnyű eseményeket természetes, sokszor nyers módon tárja elélnk, mellőzve mindenféle finomkodást. Mégis, éppen emiatt nyomnám bárki kezébe nyugodt szívvel a könyvet: ugyanis ez nem holmi szenzációhajhász ponyva, amire a „kizárólag felnőtteknek” címke csak reklámfogásként került ki. Az erőszaknak, a brutalitásnak, a lélekfacsaróan szörnyű történetnek ugyanis célja van. Szépen lassan ráébredünk a sorok mögött lapuló gondolatokra, kérdésekre, és a mű végeztével valószínűleg rengeteg nyugtalanító érzés kavargog majd bennünk. Olyanok, amelyekre a könyv elolvasása nélkül sose gondoltunk volna.

Fekete Gergely 12.B

Szabadság Szeretem!

„Magyar film nem lehet jó”. Miért van mindenki ezen a véleményen? Csak azért mert hiányzik belőle egész utcák felrobbantása egy gombnyomással, vagy mert nincsenek benne óriásgorillák és a pókfonalat lövöldöző mutánsok? Ettől még lehet egy film jó. Sőt, szuper. Elismerem, ebben a filmben nem találkozhatunk egyetlen Pókemberrel vagy Godzillával sem (a robbantásról azonban mindez már nem mondható el), de nagyszüleink életét, harcát láthatjuk megelevenedni a mozivásznon. Aki ez után is inkább pigmenttúltengéses csodabogarakat szeretne nézni, annak csak nagykorú felügyelete mellett ajánlom a megtekintését.

Magyar filmhez méltóan Fenyő Iván, Dobó Kata, Csányi Sándor és Gesztesi Károly áll a főszerepben. A történet „y” formát öltve, két szálon fut, majd a két szál fokozatosan összeolvad, eggyé válik. Az egyik szál a forradalom kitörését, a lelkes gyülekezést, a bátor ostromokat és a szovjetek ellen való merész küzdelmet tárja elénk. A másik szál az akkoriban kiváltságosnak számító magyar vízilabda játékosok életét mutatja be. Természetesen, amint azt a hollywoodi filmmágnások már régen felismerték, a filmből nem hiányozhat a csöpögős szerelmi szál sem, melyet jelen esetben egy szegény, árva forradalmár lány (Dobó Kata) és a vízilabdacsapat nagy reménysége (Fenyő Iván) között lángol fel.

Tipikus szentimentális szerelem. A lánynak nincsen se anyja, se apja, csupán a hazája, így bátran feláldozhatja magát a szabadság oltárán, míg a fiúnak családja és fényes karrierje van, mégis lánnyal tart. A anyuka ármánykodik, hogy szétválassa a szerelmeseket, a leányzó próbálja védeni a fiút, azzal, hogy elhagyja, de mégis, egyre jobban összekuszálódnak a szálak.

A love story vége nem happy ending, mivel a forradalom elbukik, Dobó Katát pedig kivégzik. Mégis, csupán az egyik szemünk sír, mivel a vízilabdacsapat megnyeri az Olimpiát.

Bár az alaptörténet már-már klisébe hajlik, a történelmi szál a valós eseményeken nyugszik és hűen tárja elénk a szabadságharc borzalmait és gyönyöreit.

Nem vagyok sem a csöpögős hollywoodi alkotások, sem a házilag összetákolt magyar filmek pártolója, de mégis volt ebben a filmben valami, ami megfogott. Miután először megnéztem, én, aki eddig csukott szemmel és füllel ültem végig az október 23-ai műsorokat, muzájából tanultam történelmet, elkezdtem érdeklődni, olvasni az '56-os forradalomról (és ez nem csupán Fenyő Iván küllemének volt köszönhető).

Danka Bianka 12.B

Hogyan készülj az ÉRETTSÉGIRE

Mint az már (remélhetőleg) az összes végzősnek feltűnt, egyre közeledik a kivégzésünk, akarom mondani, érettségi vizsgánk megírásának napja. Nem nézni szembe ezzel a ténnyel ugyan megoldásnak megoldás, de nem túl célravezető. Azoktól, akik már leérettségiztek, folyton azt halljuk: „Ne izgulj, egyáltalán nem olyan vészes, mint amilyennek tűnik”. Ez úton üzenem nektek, hogy könnyű azt mondani. Akkor ezentúl ők se izguljanak foghúzás, első randi és vérvétel előtt. Az érettségi azonban elkerülhetetlen része a felnőtté válásunknak.

Embere válogatja, hogy hogyan tud felkészülni egy ilyen típusú „megmérettetésre”. Kinek a plüssnyuszija, kinek a kar-kötője, kinek a puskája segít. De ez még így sem könnyű, így szeretnék nektek egy mankót nyújtani az elkövetkező hónapokra és a vizsga napjára.

Lehetőleg ne vidd el emberméretű plüssmackódat, nyuladat vagy akármilyen élettelen szőrös kedvencedet, mivel meglehet, hogy kiszúr magának a vizsgabiztos, és puskázással gyanúsít.

Mindez vonatkozik az élő kedvencekre is, természetesen. Bodri kutya és Cili cica a meleg házikóikból is remekül tudja küldeni nektek az energiát a vizsga során.

A vizsgabiztosot lehetőleg ne hívd randira, ne dicsérd meg az óriási anyajegyét vagy az ízléses zsírfoltos szoknyáját.

A számológéped lehetőleg ne legyen rózsaszín és eper illatú. A málna jöhet. Az sem előnyös, ha minden gombnyomás-kor valami kínai muzsikát kezd el játszani.

Amennyiben lehetséges, állj ellen a késztetésnek, hogy vizsga közben etesd meg Pou-t, szedd le a jól megtermett cukkiniket a tanyádon, még akkor se tedd, ha ez éhezéssel vagy rothadással végződné.

Lehetőleg ne posztold Facebookon, hogy milyen módszerrel puskáztál.

Ne add meg a valódi nevedet a gyakorikerdesek.hu-n, amennyiben az érettségi ideje alatt ezen a webhelyen kérdezősködnél (bár ilyet úgy sem tennél) a lehetséges válaszokról.

Amennyiben lehetséges, legyen elfedett testrészed, aminek nem kell kilátszódnia, az ne látszódjon ki, attól nem leszel okosabb.

Az olvasószemüveg viszont nyerő, habár nem leszel tőle okosabb, legalább annak érzed magad.

A vizsgalapra lehetőleg ne rajzolj smiley-t, mangát és ne add meg a telefonszámodat a javítótanárnak a jobb jegy reményében.

A lapban szereplő szerzők: Czirkos Veronika 10.B Csomorné Bányai Melinda könyvtáros Danka Bianka 12.B Fekete Gergely 12.B Glózik Luca 10.D Harkai Hajnalka történelemtanár Horváth Anna 10.D Hovodzák Ivett 12.B Kecskés Fanni 10.B Máthé Izabella 12.B Nagy Diána 12.E Rigó Szilvia 13.S Schnell Ildikó magyartanár Somorjai Réka 12.D Szerencsés Vivien 12.B Szokolayiné Lovász Andrea angoltanár
Patronáló tanárok: Schnell Ildikó magyartanár Huberné Fekete Elvira igazgatóhelyettes
Szerkesztő: Danka Bianka 12.B
Felelős kiadó: dr. Fözöné Timár Éva igazgató

Előre is nagyon sok sikert kívánok az érettségizőknek e néhány szerény kis javaslattal. ITörjön kezük-lábuk, kapjanak egy kalappal minden jóból, és jól vágja őket fejbe a szerencse közvetlenül a nagy vizsga előtt, mert a Bolyaisok mi vagyunk...!